घोरे निशामुखे रौद्रे वर्त्तमाने सुदारुणे । अवहारं ततः कृत्वा सहिताः कुरुपाण्डवाः ।
न्यविशन्त यथाकाले गताः स्वं शिविरं तदा ।
इति श्रीमहाभारते भीष्मपर्व्वणि भीष्मवधपर्व्वणि अष्टमदिवसयुद्धावहारे सप्तनवतोऽध्यायः ॥ ९७ ॥
॥ सञ्जय उवाच ॥ ततो दुर्य्योधनो राजा शकुनिश्चापि सौबलः । दुःशासनश्च पुत्रस्ते सूतपुत्रश्च दुर्ज्जयः ।
समागम्य महाराज मन्त्रं चक्रुर्विवक्षितं । कथं पाण्डुसुताः सङ्घे जेतव्याः सगणा इति । ४४०५
ततो दुर्य्योधनो राजा सर्व्वांस्तानाह मन्त्रिणः । सूतपुत्रं समाभाष्य सौबलञ्च महाबलं ।
द्रोणो भीष्मः कृपः शल्यः सौमदत्तिश्च संयुगे । न पार्थान् प्रतिबाधन्ते न जाने तत्र कारणं ।
अबध्यमानास्ते चापि क्षपयन्ति बलं मम । सोऽस्मि क्षीणबलः कर्ण क्षीणशस्त्रश्च संयुगे ।
निहतः पाण्डवैः शूरैरबध्यैर्द्दैवतैरपि । सोऽहं संशयमापन्नः प्रहरिष्ये कथं रणे ।
तमब्रवीन्महाराज सूतपुत्रो नराधिपं । ४४१०
॥ कर्ण उवाच ॥ माशुचो भरतश्रेष्ठ करिष्येऽहं प्रियं तव । भीष्मः शान्तनवस्तूर्णमपयातु महारणात् ।
निवृत्ते युधि गाङ्गेये न्यस्तशस्त्रे च भारत । अहं पार्थान् हनिष्यामि सहितान् सर्व्वसोमकैः ।
पश्यतो युधि भीष्मस्य शपे सत्येन ते नृप । पाण्डवेषु दयां नित्यं स हि भीष्मः करोति वै ।
अशक्तश्च रणे भीष्मो जेतुमेतान् महारथान् । अभिमानी रणे भीष्मो नित्यं चापि रणप्रियः ।
स कथं पाण्डवान् युद्धे जेष्यते तात सङ्गतान् । स त्वं शीघ्रमितो गत्वा भीष्मस्य शिविरं प्रति । ४४१५
अनुमान्य गुरुं वृद्धं शस्त्रन्यासाय भारत । न्यस्तशस्त्रे ततो भीष्मे निहतान् पश्य पाण्डवान् ।
मयैकेन रणे राजन् ससुहृद्गणबान्धवान् । एवमुक्तस्तु कर्णेन पुत्रो दुर्य्योधनस्तव ।
अब्रवीत् भ्रातरं तत्र दुःशासनमिदं वचः । अनुयात्रं यथा सर्व्वं सज्जीभवति सर्व्वशः ।
दुःशासन तथा क्षिप्रं सर्व्वमेवोपपादय । एवमुक्त्वा ततो राजन् कर्णमाह जनेश्वरः ।
अनुमान्य रणे भीष्ममेषोऽहं द्विपदाम्बरं । आगमिष्ये ततः क्षिप्रं त्वत्सकाशमरिन्दम । ४४२०
अपयाते ततो भीष्मे प्रहरिष्यसि संयुगे । निष्पपात ततस्तूर्णं पुत्रस्तव विशाम्पते ।
सहितो भ्रातृभिस्तैस्तु देवैरिव शतक्रतुः । ततस्तं नृपशार्द्दूलं शार्द्दूलसमविक्रमं ।
आरोहयद्रथं तूर्णं भ्राता दुःशासनस्तया । अङ्गदी बद्धमुकुटो हस्ताभरणवान्नृप ।
धार्त्तराष्ट्रो महाराज विबभौ स पथि व्रजन् । भण्डीपुष्पनिकाशेन तपनीयनिभेन च ।
अनुलिप्तः परार्द्धेन चन्दनेन सुगन्धिना । अरजोऽम्बरसम्बीतः सिंहखेलगतिर्नृपः । ४४२५
प्रशुशुभे विमलार्चिष्मान्नभसीव दिवाकरः । तं प्रयान्तं नरव्याघ्रं भीष्मस्य शिविरं प्रति ।
अनुजग्मुर्महेष्वासाः सर्व्वलोकस्य धन्विनः । भ्रातरश्च महेष्वासास्त्रिदशा इव वासवं ।
हयानन्ये समारुह्य गजानन्ये च भारत । रथानन्ये नरश्रेष्ठाः परिवव्रुः समन्ततः ।
आत्तशस्त्राश्च सुहृदो रक्षणार्थं महीपतेः । प्रादुर्ब्बभूवुः सहिताः शक्रस्येवामरा दिवि ।
सम्पूज्यमानः कुरुभिः कौरवाणां महाबलः । प्रययौ सदनं राजा गाङ्गेयस्य यशस्विनः । ४४३०